

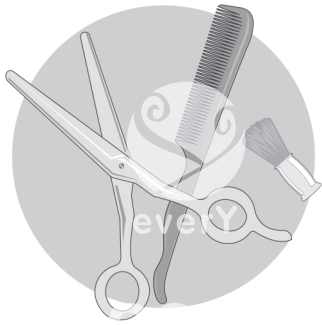
ช่างตัดผม

กดเพื่ออ่าน

อวิงซอล เขียน
Dorothy ภาพ

ช่างตัดหัว

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

หลายคนคงเคยมีประสบการณ์ที่เรียกว่า 'เล่นใหญ่' กันมาบ้างแล้ว โดยการ
เล่นใหญ่นั้นอาจแตกต่างกันออกไปตามผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น บางคนเล่นใหญ่จนได้
ในสิ่งที่ต้องการ แต่บางคนกลับเล่นใหญ่จนเกิดความเสียหายที่เลยเถิด และถ้าจะ
ให้พูดถึงความเล่นใหญ่ที่อยู่เหนือทุกความคาดหมายแล้ว ก็คงอดไม่ได้ที่จะเล่าถึง
วีรกรรมสุดแสบของเขาคันนี้...

เป็นเรื่องราวของ 'ใจ' หนุ่มนักศึกษาแพทย์ปีหนึ่ง ที่เห็นน้องสาวฝาแฝดเศร้าซึม
จนอดรนทนไม่ไหวต้องแค้นความจริงออกมา แต่ด้วยความเป็นห่วงและความรู้สึกผิด
ลึกๆ จนสติแตก ทำให้เขาตีความเรื่องราวทั้งหมดผิดไป และตัดสินใจบุกไปหาเรื่อง
'จีซู' ช่างตัดผมหนุ่มลูกครึ่งเกาหลีถึงที่ร้าน จนเกิดเป็นเรื่องราวใหญ่โตไม่จบไม่สิ้น และ
นั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์สุดแสนพิสดารที่ทำให้ใจต้องชดใช้หนี้สินเกินกว่าครึ่ง
ล้านบาท!

สุดท้ายแล้วใจจะใช้หนี้ทั้งหมดได้หรือไม่ และความสัมพันธ์ที่เริ่มต้นได้ไม่ดีเลย
ระหว่างใจกับจีซูจะจบลงอย่างไร ถ้าพร้อมรับกับความเล่นใหญ่เหนือจินตนาการนี้แล้ว
ขอให้หันอ่านทุกท่านพลิกหน้ากระดาษต่อไปกันได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

'จับเลยครับคุณตำรวจ'

"ฮื่อ...ฮื่อๆ"

"โอ๊ย อึจอย พอสักทีเหอะ ออกหักแค่นี้เรื่องเล็ก จะร้องไห้หาอะไร นักหนาอะ" เสียงหัวเราะ พุดอย่างติดรำคาญ

"แกไม่เข้าใจอะไจ้ เขาไม่ใช่ผู้ชายธรรมดาที่จะหาได้ทั่วๆ ไปนะเว้ย ไม่มีใครเหมือนเขา..."

"โอ๊ยยย มึงหยุดพรี้าเพื่อที่เถอะครับ กูทนฟังมึงมาสองอาทิตย์แล้วนะเว้ย จะไม่เหมือนคนอื่นได้ไงวะ ก็มนุษย์ผู้ชายธรรมดาเหมือนกูนี่แหละ มีสองแขน สองขา หรือมันเอาหัวที่มลงดินเดินหรือไงถึงได้แตกต่างจากผู้ชายคนอื่น"

"อีคนไร้หัวใจ ใจร้าย อย่างแกจะมาเข้าใจอะไร"

จอย แผลผู้น้องของใจที่เกิดห่างกันสามนาทียอดี้ยังคงร้องไห้ เป็นวรรคเป็นเวรไม่หยุด ใจกับจอยเป็นแผลที่เกิดจากไขคนละใบ ทั้งคู่เป็นลูกคนที่สี่และคนที่ห้าของครอบครัวตามลำดับ เหตุที่ครอบครัวมีลูกเยอะขนาดนี้ เป็นเพราะผู้เป็นบิดาไม่ยอมหยุดยั้งจนกว่าจะได้ลูกสาว หลังจากที่ มีลูกชายมาแล้วสามคน และในที่สุดก็ตัดสินใจพึ่งนวัตกรรมทางการแพทย์ จนได้มีจอย น้องนุชสุดท้องของบ้านมาเป็นลูกสาวสมใจ

ถึงจะเป็นฝาแฝดกันแต่ทั้งคู่ก็ไม่ได้มีใบหน้าเหมือนกันปะอะไรขนาดนั้น ก็อย่างว่าพวกเขาไม่ใช่แฝดแท้ ไปไหนมาไหนตัวติดกันคนยังเข้าใจผิดคิดว่า

เป็นแฟนกันก็มี จะมีแค่ส่วนสูงนี่แหละที่ใจฉันต้องมาหารกับจอยอย่างเสียมิได้ จนมีส่วนสูงห่างกันแค่สองเซนติเมตรทั้งที่พี่ๆ ของทั้งคู่ก็ตัวสูงโย่งกันหมด ทำให้ใจนี่ก็เคืองน้องสาวอยู่หลายที เขาเอาแต่แหกปากพร่ำพูดโทษจอย ตั้งแต่เข้าวัยรุ่นว่าถ้าเขาไม่ใช่ฝาแฝดกับเธอ เขาต้องตัวสูงตามพวกพี่ๆ ไปแน่ พูดบ่อยเข้าก็ทำเอาน้องนุชสุดท้องของบ้านหงุดหงิดจนปาตุ๊กตาใส่หน้าแฝดผู้พี่ จนพี่นโยกมาแล้ว

แต่ถึงแม้จะต่างเพศกัน จอยกับใจก็สนิทกันมาก สนิทชนิดที่แค่มองตาก็นึกใจและพูดกันได้แทบทุกเรื่อง ชอบกินอะไรเหมือนกัน ก็นและยังมีความชอบหลายอย่างที่เหมือนกัน ขนาดบางทีออกมาจากคนละห้องยังใส่เสื้อสีเดียวกัน หน้าตาเฉย ทั้งคู่เป็นเหมือนเพื่อนกันมากกว่าพี่น้อง ใจไม่เคยถือว่าตัวเองเป็นที่จอยจริงๆ จังๆ สักที

สาวเจ้ายังคงร้องไห้ระงอกๆ ขณะที่ใจนั่งพื้นพิงหลังกับเตียงแล้วเล่นเกม ในมือถือ จนถึงตอนนี่แฝดผู้พี่ก็รู้สึกแปลกๆ เสียแล้ว ถึงแม้ว่าจอยจะเง่าอยู่หลายส่วน แต่ก็ยังเป็นผู้หญิงที่แข็งแกร่งอยู่มาก ใจเดาว่าการมีพี่ชายมาก ถึงสี่คนคงจะทำให้จอยบึกบึนอยู่ไม่น้อยทีเดียว แต่คราวนี้ทำไมจอยถึงได้ผิดหวังนานผิดปกติ ธรรมดาเวลาเลิกกับแฟนเก่าๆ อย่างมากจอยก็แค่ร้องไห้สองสามคืน พอได้ออกไปกินบิงย่างก็หายเศร้าเป็นปกติทั้ง

"จอย เฮ้ย ไม่เอาว่า พี่เจมส์มาเห็นมึงร้องงี้ล้อตายเลย โตะแล้วยังร้องให้ขี้มูกโป่ง" ใจลุกขึ้นเอามอนข้างเขี่ยร่างน้องสาวพลางเอ่ยถึงหนึ่งในพี่ชายของทั้งคู่

จอยยังคงเชื่องซึมอยู่อย่างเดิม เธอกอดตุ๊กตามองออกไปนอกหน้าต่างอย่างไร้วิญญาณจนใจได้แต่คิดว่า แล้วจะเรียกภูเข้ามาช่วยอยู่เป็นเพื่อนทำไมไม่ทราบ

"อ้าว น้อง เชื้อพี่ ออกหักเพียงครั้งยังไม่ตาย ผู้ชายไม่ได้มีคนเดียวในโลกเว้ย"

"แต่ฉันเสียสิ่งที่ฉันมีเพียงสิ่งเดียวในโลกให้เขาไปแล้วนะแก..."

"...!"

ใจถึงกับสะดุ้ง เงียบกริบเหมือนถูกเคาะหัว พูดอะไรไม่ออก อยู่ๆ เขาก็

รู้สึกเย็นวาบไปทั้งสันหลัง แต่จอยยังคงเหม่อมองไปนอกหน้าต่างอยู่อย่างเคย ก่อนเขาจะเอ่ยเรียกชื่อน้องสาวด้วยน้ำเสียงที่แห้งผาก

"...จอย"

"ช่างเถอะ" จอยลุกขึ้นพลางปาดน้ำตา "ฉันไปอาบน้ำแล้วนะ"

"เดี๋ยว! จะมาทิ้งระเบิดไว้แล้วหนีไปแบบนี้ได้ยังไง พุดกันให้รู้เรื่องก่อน!"

"อีไฉ่ ออกไป! ตามกูเข้ามาในห้องน้ำทำไม!"

"ก็เมื่อกี้มึงพูดอะไรล่ะ!"

"ไม่รู้! ออกไปอึ๊บ้า! ต่อให้มึงเป็นแปดกุกก็ไมให้มึงดูหรอกนะ"

"นี่! ตกหลงมึ๊งรู้ตัวรีเปล่าว่าเมื่อกี้พูดอะไรออกมาอะ หา!"

"รู้!"

"รู้แล้วยังจะมาลอยหน้าลอยตาแบบนี้อยู่อีกเหออ! มึงเพิ่งอายุสิบเก้าเองนะจอย! มึ๊งยังไม่บรรลุนิติภาวะด้วยซ้ำ!"

"นี่มึงตะโกนให้พ่อแม่พี่เจมส์พี่เจ็ทพี่เจิมได้ยินกันหมดบ้านเลยไหม หา?"

"..."

ไฉ่สับตากับแปดผู้ของขณะที่เขารู้สึกหน้ามืด ก่อนจอยจะยกสองมือขึ้น

อุปม

"มึ๊งออกไปได้แล้วไฉ่ กูจะอาบน้ำ"

"..."

"ออกไปสิ!"

"มันเป็นใคร"

"อะไรของแกอีก" จอยในชุดนิตินิตหันมาตอบไฉ่ด้วยน้ำเสียงรำคาญ สรรพนามของสองแปดจะเป็นแกบ้างมึ๊งบ้างแล้วแต่อารมณ์ ตอนเด็ก ๆ ก็แทนตัวเองและเรียกกันและกันด้วยชื่อที่อยู่หรอก แต่พอโตขึ้นสรรพนามก็เปลี่ยนไปตามกาลเวลาและความหยาบในตัว

ไฉ่นั่งลงบนโต๊ะม้าหินที่จอยนั่งอยู่ก่อนด้วยสีหน้าบูดบึ้งพลางจ้องหน้าน้องสาวอย่างเอาเรื่อง

"ไม่ตกลงนะ! ก็ไอ้แฟนเก่าคนล่าสุดของแกไง"

"แกจะพูดถึงไอนาธานทำไม ฉันกับมันจับกันไปตั้งสามชาติแล้ว" จอย
ดูดีกลับหลังตอบ ใจตบตีะตังบั้งจนคนแถวนั้นสะดุ้งกันหมด

"ไม่ใช่ไอ้เวรนาธาน! ฉันรู้ว่าแกกับมันเล็กกันมาเป็นชาติละ หมายถึง
คนล่าสุดที่ทำเอาแกร้องไห้เป็นผีบ้าผีบอแบบนี้ต่างหาก"

จอยหลบตาใจ ก่อนจะพึมพำ

"...ไม่ได้เป็นแฟนกัน"

"ไม่ได้เป็นแฟนกันด้วยซ้ำกันหรือ?"

ใจแทบจะหน้ามืดเมื่อรู้ว่าจอยยอมเสียความบริสุทธิ์ให้กับผู้ชายที่ไม่ได้
แม้แต่จะเคยคบกันด้วยซ้ำ นอกจากไม่ได้เป็นแฟนกันแล้ว ยังถูกฟันแล้วทั้งอีก!

"มึงมันบ้า อีจอย พ่อแม่รู้จะเสียใจขนาดไหนอะ"

"ไอ้ยหุบปากเถอะ ไม่อยากฟัง" จอยลูกหนึแต่ใจก็ลูกตามทันที เขา
ไม่ยอมเลิกได้ง่ายๆ

"บอกมาว่ามันเป็นใคร อยู่ในมหา'ลัยนี้หรือป่าว คณະอะไร"

"ไม่อยู่! ไม่ได้เป็นคนในมหา'ลัยนี้ บอกแค่นี้แหละ"

"ไม่อยู่แล้วเป็นใคร เจอกันได้ยังไง"

"เจอในไอจีก่อน แล้วก็ไปเจอตัวจริงตอนไปตัดผม...ไอ้ย! พอเถอะใจ
ลืมนะไปซะ ฉันก็พยายามลืมนะอยู่เหมือนกัน แกไม่พูดถึงจะทำให้ฉันลืมนะได้เร็วขึ้นนะ"

"แต่...!"

"พอ!" จอยตะโกนกลับ "แกจะไปทำอะไรเขาได้ อีกอย่างนะ แกมาทำตัว
เป็นที่ขายอะไรตอนนี่ ที่ผ่านมาสิบเก้าปีไม่เห็นแกจะทำอะไรเลย อย่าทำให้
มันเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโตได้ไหม อีกอย่าง เขาไม่ได้ผิดอะไร เพราะทุกอย่าง
ฉันเต็มใจ! ได้ยินไหม แล้วก็ลืมนะเรื่องบ้าๆ นี่ซะเถอะใจ อย่าทำให้ฉันต้อง
เจ็บปวดมากไปกว่านี้เลยนะถ้าแกยังเห็นฉันเป็นน้อง"

ในโลกทุนนิยมเช่นนี้ เงินยังคงเป็นสิ่งที่ซื้อได้แทบทุกอย่าง

จอยกับใจเรียนอยู่กันคนละคณะ จอยเป็นสาวคณะอักษรฯ ขณะที่ใจ

เป็นหนุ่มคณะแพทย์ฯ

ในเมื่อจอยไม่ยอมคายในสิ่งที่หย่อนเอาไว้ ใจจึงไม่รอช้า มุ่งตรงไปตักแก๊งเพื่อนสนิทของน้องสาวตัวดีทันที ตอนแรกทุกคนก็ปฏิเสธว่าไม่รู้ๆ แต่แล้วเมื่อใจหยิบแบงก์พันออกมาสามใบพลางบอกว่าจะให้กับคนที่ยอมเปิดปากคนแรก เพื่อนคนหนึ่งก็ยอมอ้าปากบอกทันที

'น่าจะเป็นช่างตัดผมอะใจ เป็นคนเกาหลี่ แต่ชื่ออะไรเราจำไม่ได้จริงๆ เห็นว่าจอยฟอลไอดีช่างคนนี้มาสักพักแล้ว แล้วเมื่อสามเดือนก่อนจอยก็นัดไปตัดแล้วก็ทำสีผมกับเขา หลังจากนั้นก็คงจะคุยๆ กันมั้ง เพราะเห็นจอยไปที่ร้านนั้นอีกตั้งหลายครั้ง แล้วก็มาออกหัดนี้แหละ'

เบาะแสแค่นี้ก็มากพอที่จะทำให้ใจสืบค้นต่อไปเองได้แล้ว อย่าถามว่าทำไมไม่สืบตแพทย์ปีหนึ่งถึงเรียนไม่หนัก ก็เพราะปีหนึ่งนี้แหละถึงเรียนไม่หนัก ยิ่งว่างๆ ซิลๆ มากพอที่จะไปกินชาบูเตะบอลอะไรต่อมิอะไรได้เยอะแยะเรียนหมอมจะหนักมากกๆ ก็ตอนปีสองขึ้นไป

ร้านตัดผมมีชื่อว่า 'Style by Seo'

เพียงแค่นี้ชื่อร้านมาใจก็ไม่รอช้าลงมือเสิร์ชไอดีร้านทันที ค่อนข้างยากนิดหน่อยเพราะว่าในไอดีร้านมีแต่รูปทรงผมแล้วก็สีผม หาอยู่ประมาณหนึ่งชั่วโมงใจก็ชักจะจนปัญญา จนสุดท้ายเขาจึงกดคลิกเข้าไปในรูปที่บอกโปรโมชันทำสีผมล่าสุดของทางร้าน และแล้วคอมเมนต์หนึ่งที่สะดุดตาเขาขึ้นมาอย่างจัง

bjinsx จะนัดไปทำกับช่างจีซูอีกนะคะ หล่อแถมตัดละเอียดมากกๆ ♥

เอาละ สัญชาตญาณใจมันบอกว่าต้องเป็นคนนี้แน่!

แต่ทำการศึกเราจะเดินเข้าไปดูมๆ ไม่ได้ มันต้องรู้เขารู้เรา ถึงจะรบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง

ใจไล่หาในไอดีอีกเป็นสิบๆ รูปจนตาพว้าเพื่อที่จะหาไอดีของช่างจีซูให้เจอ แต่ว่าหาเท่าไรก็ไม่พบ จนเขาชักจะหงุดหงิดงุ่นง่าน และในหัววินาทีที่กำลัง

จะลুকไปสั่งข้าวกะเพราไก่ไข่ดาวกินเพื่อดับอารมณ์ที่คุกรุ่น สายตาก็พลันไปเห็นรูปเก่าๆ ที่ถูกอัปโหลดไว้ตั้งแต่ปีมะโว้ของทางร้านที่รวมที่มงานรุ่นแรกทั้งหมด รูปถูกแต่งด้วยฟิลเตอร์โบราณๆ แบบที่ฮิตกันสมัยก่อน แบบนี้แหละที่เขาเรียกว่ามาก่อนกาล รูปนั้นแทบจะเรียกได้ว่าเป็นรูปแรกๆ ของไอจีนี้เลยก็ว่าได้ ใจตัดสินใจกดเข้าไปดู

รูปนั้นถูกถ่ายด้วยโทรศัพท์มือถือที่ตกุ่นแล้วจึงทำให้ภาพแตกจนมองหน้าใครไม่ชัด ใจถอนใจเมื่อคิดว่าคงไม่ได้เรื่อง แล้วก็ตัดสินใจกดเพื่อที่จะออกจากรูป แต่นิ้วโป้งของเขาดันแลลปไปโดนตรงกลางรูปพอดีทำเอาแท็กที่ถูกแท็กเอาไว้ทั้งหมดปรากฏขึ้นมา

ไอ้โฮ ได้เรื่องแล้วสิ

ผู้ชายตัวสูงที่สวมชุดสีเทาปิดบังใบหน้าถูกแท็กชื่อเอาไว้ว่า 'jisoo.bigboy' ใจรีบกดเข้าไปทันทีด้วยหัวใจที่เต้นรัวเร็ว และแล้วไอจีของช่างจีซูที่เขาเฝ้าตามหานักหนา ก็ปรากฏสู่สายตาทันที และทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้เห็นก็ทำให้ใจถึงกับอ้าปากค้าง

'36.6k followers'

แค่ตัวเลขฟอลโลเวอร์ก็ทำเอาใจตกใจแล้ว ช่วงตัดผมบ้าอะไรคนฟอลอย่างกับดารา! แต่ยิ่งค้นยิ่งดูก็ยิ่งทำให้ใจรู้สึกทั้งมากขึ้น ในอินสตาแกรมของช่างจีซูดูดีมีสไตล์อย่างเหลือเชื่อ เขาดูเป็นผู้ชายเท่ๆ แบบดู ดิสต์ๆ ที่น่าค้นหา ใจสำรวจดูทุกซอกทุกมุม ดูเหมือนว่าช่างจีซูคนนี้จะมั่งงานอดิเรกเป็นการเล่นกล้องอีกด้วย เพราะเขามีภาพสวยๆ ทั้งของตัวเองและคนอื่นๆ เต็มอินสตาแกรมไปหมด ทั้งกล้องฟิล์มและกล้องโปรอื่นๆ เรื่องเทสต์ดีนี่ไม่ต้องหาใครมากรันตีเลยเพราะใจกำลังเห็นด้วยสองตาของตัวเอง

นอกจากนั้นเวลาที่เขาทำหน้าที่ช่างรีมูว์ ดูๆ ก็ดูกร้าวใจ แต่เวลาที่ยิ้มหรือหัวเราะที่โลกก็เหมือนจะสว่างสดใสไปทั้งใบ โดยเฉพาะแววตาของเขา มันดูเศร้าๆ แต่ก็เย้ายวน...ชวนให้มองลึกลงไปกว่าที่เห็นในรูป ใฝ่หนึ่งเม็ดบนหน้า

แก้มซ้ายแทนที่จะเป็นตำหนักกลับทำให้เขาดูโดดเด่นยิ่งขึ้น ท่าโพสเวลาทำงาน และยามเปลือยพวกนั้นตั้งใจหรือเปล่าไม่รู้แหละ แต่ที่รู้ๆ คือมันโคตรดูดี ใ้รูปวางสูงเปรียบกับรอยสักเยอะเยะยั่วเยี้ยที่แขนขวาก็ยิ่งทำให้ดูมี คาแร็กเตอร์ไปอีก

เท่านั้นนี่ มีน้ำ ยัยจอยถึงหลงใหลจนยอมพลีกายให้ง่ายๆ!

ในเมื่อรู้แล้วว่าหน้าค่าตาเป็นยังไง ลักษณะประมาณไหน ใจก็แน่ใจได้ว่า ตัวเองจะไม่ไปตามเช็กบิลผิดตัว นิสิตหนุ่มไม่ลี้ลาวิรอก ทัก dm ทางไอจีร้าน เข้าไปทันที

Zai.j

สวัสดีครับ ผมอยากนัดตัดผมครับ

Style by Seo

ไม่ทราบสะดวกโทรไหมครับ

ปกติทางร้านไม่รับนัดลูกค้าทาง dm

ขอภัยด้วยครับ

ยุ่งยากจริงว้อยยยย

ใจนี้รักคาถาแต่ก็สลับหน้าจอไปดูเบอร์ติดต่อที่หน้าไอจีร้านแล้วพิมพ์ ก่อนกดโทรออก สัญญาดังเพียงไม่กี่ครั้งก็มีคนรับ

[สวัสดีครับ Style by Seo ยินดีให้บริการครับ]

"สวัสดีครับ ผมอยากนัดตัดผมครับ"

[ตัดอย่างเดียวไหมครับ หรือว่าทำอย่างอื่นด้วย]

"ตัดอย่างเดียวครับ"

[ตอนนี้คิวเร็วสุดที่จะได้เป็นวันที่เจ็ดอาทิตย์หน้านะครับ ตอนบ่ายสามโมง ไม่งั้นก็อีกทีวันที่เก้าตอนหกโมงเย็นครับ]

"วันที่เจ็ดก็ดีครับ" [ใจรีบเลือกวันที่เร็วที่สุด "ผมมีช่างที่เพื่อนแนะนำมา ไม่ทราบว่าจะขอตัดกับช่างคนนั้นได้ไหมครับ"]

[คว้า แฉ่งชื่อได้เลยครับ]

"ช่างจี้ชูครับ"

[ต้องขออภัยด้วยครับคุณลูกค้า คิวช่างจี้ชูจะได้อีกสามเดือนข้างหน้าเลยครับ]

"สามเดือน!" โจอุทานเสียงดัง กว่าที่จะถึงตอนนั้นความแค้นของเขาได้มอดสนิทพอดี "ตัดผมหรือทำอะไรครับทำไมคิวยาวขนาดนี้!"

[พอดีช่างจี้ชูมีลูกค้าติดหลายคนมากครับ แล้วก็ช่างซูเปอร์ซีเนียร์ของทางร้าน รวมถึงเป็นหุ้นส่วนด้วย ถ้าอยากได้คิวเลยต้องนัดตั้งแต่เนิ่นๆ ยิ่งไงทางร้านขอแนะนำเป็นช่างโอสึฟ...]

"ไม่ๆๆๆ! ผมจะติดกับช่างจี้ชูเท่านั้น ถ้าไม่ได้ช่างจี้ชู ผมก็ไม่ตัด"

[งั้นขออภัยจริงๆ ครับ]

"เดี๋ยวก่อน!" "จี้รีบตะโกนแทรกเมื่อพนักงานทำท่าจะวางสายง่ายๆ ให้ตาย ท่าทางร้านนี้เจ๋งมากจริงๆ ไม่รู้ลูกค้าเลยเหอเนี่ยยยยย "คือ... ไม่มีคิวหลุดเลยเหอครับ"

[อืม ยิ่งไงคุณลูกค้าแจ้งชื่อกับเบอร์ไว้ได้ไหมครับ หากช่างจี้ชูมีคิวหลุดผมจะได้รีบโทรไปแจ้ง]

"ครับๆ ได้ครับ ผมชื่อโจ้ สะกด สระโอ จอจาน ไม่จั่ววครับ เบอร์ 09X-XXX-XXX"

พนักงานทวนชื่อกับเบอร์ของเขาอย่างคล่องแคล่ว

[เดี๋ยวก้อช่างจี้ชูมีคิวหลุดในเดือนนี้ผมจะรีบโทรไปแจ้งคุณโจ้ นะครับ]

"ครับ ครับ ขอบคุณครับ"

ผ่านไปสิบสี่วันโดยที่ไม่มีโทรศัพท์จากร้าน Style by Seo

ไอ้ช่างนี้มันจะคิวทองเกินไปแล้วนะ!

โจ้เพิ่งจนซึกจะเริ่มปลงๆ เพราะตอนนี้จอยก็อาการดีขึ้นแล้ว แม้จะยังเพ้อๆ บ้างบางวัน แต่ถึงอย่างนั้นคำพูดที่จอยเอ่ยว่า 'แกมาทำตัวเป็นพี่ชายอะไรตอนนี้' มันก็ทำให้เขาจิตใจจนยากจะลืมได้อยู่ดี

เขารู้ว่าความบริสุทธิ์ของน้องสาวมันเอาคืนกลับมาไม่ได้ แต่อย่างน้อย เขาก็น่าจะได้อะไรหรือสิ่งสอนให้คนเลวที่บังอาจมาทำกับน้องสาวเขาชู้ๆ อยู่ดี จอຍไม่ใช่ผู้หญิงที่มีความคิดอิสระเรื่องเซ็กส์ขนาดนั้น เธอหน้าตาดี มีแฟนมาหลายคนก็ไม่เคยยอมใครมาก่อน ฉะนั้นการที่มายอมไอ้ช่างจี้ชู้นี่ยอมแปลว่าน้องสาวเขารักและจริงจังกับมันมาก แต่แล้วมันกลับทำให้น้องสาวเขาอกหัก เป็นบ้าเป็นบอ

ไ้เจ้แง่อ่านไอ้แพดอยู่ในสตาร์บัคส์คนเดียว พยายามจำข้อมูลที่ตัวเองจดมา ด้วยลายมือไ้่ไ้เขียนในคาบเรียน ก่อนโทรศัพท์มือถือของเขาจะสั้นอย่างรุนแรง "ฮัลโหลครับ"

[ครับ จากร้าน Style by Seo นะครับ คุณไ้ใจไ้ใหม่ครับ]

"ไ้ครับ"

[ช่างจี้ชู้มีคิวหลุดสี่โมงเย็นวันนี้ คุณไ้สะดวกไหมครับ]

"สะดวกครับ! สะดวกที่สุดเลย" ไ้ตะโกนออกมาดังลั่นจนคนหันมามองทั้งร้าน เขารีบผงกศีรษะขอโทษไปรอบๆ ก่อนจะเอามือป้องปากแล้วพูดต่อ "สี่โมงเย็นไ้ใหม่ครับ"

[ครับ สี่โมงตรง แต่ต้องแจ้งก่อนว่าค่าตัดผมกับช่างจี้ชู้ ผู้ชายท่านละหนึ่งพันห้าร้อยบาท ผู้หญิงท่านละสองพันห้าร้อยบาทนะครับ]

ช่างลั้วง! ราคาตัดผมหรือดอกเบ็ยเงินกู๊

"ครับ โอเคครับ" ไ้กัดฟันตอบ มาถึงขั้นนี้แล้วถอยไม่ได้เด็ดขาด ยอมงดกินขนมไปหนึ่งเดือนก็ได้วะ!

[งั้นผมลงคิไ้ให้เลย ขอความร่วมมือมาตรงเวลานะครับ เพราะช่างจี้ชู้จะคิไ้แน่นอนมาก]

"ไ้ครับ แล้วเจอกันครับ"

เยส!

เอาละ ไ้ช่างตัวดี มึงเจอกูแ่่วันนี้!

ทันทีที่ผลึกประตูร้านเข้าไป กลิ่นหอมก็ตีเข้าหน้าไ้้อย่างแรงจนแทบจะ

เคลิ้มในชั่วเสี้ยววินาที ไม่ว่าจะกลายเป็นกลิ่นของแชมพู เซรั่ม เครื่องอบไอน้ำ
 ก้านไม้หอมปรับอากาศของ Jo Malone หรืออะไรต่อมิอะไรก็แล้วแต่
 ใจเดินไปที่เคาน์เตอร์เพื่อแจ้งธุระของตัวเอง ก่อนพนักงานชายหญิงสองคน
 ที่หน้าตาอึมอึมจะผายมือให้เขานั่งรอเพราะใจมาก่อนเวลาถึงยี่สิบนาที

ร้านทำผมสไตล์เกาหลีแห่งนี้ตกแต่งแบบมินิมอล โทนสีทุกอย่างมันคลีน
 และเกาหลีจ๋ามากๆ จนใจนึกว่าตัวเองหลุดมาอยู่ในย่านคังนัมหรือฮงแดอะไร
 แบบนั้น จริงๆ แล้วร้านนี้ดูอย่างกับคาเฟ่มากกว่าร้านทำผม ใจนั่งมองสำรวจ
 รอบร้านอยู่ไม่ถึงห้านาทีก็ที่มีพนักงานเอาชาส้มยูสุมาเสิร์ฟ รสชาติก็อร่อย
 สดชื่นดี

พนักงานคนเดิมเมื่อเสิร์ฟชาเสร็จก็ไม่ได้ไปไหน เขายังคงยืนอยู่ตรงหน้า
 ใจอย่างนั้น และเมื่อใจเงยหน้าขึ้นเป็นเชิงถาม พนักงานชายคนนั้นก็เอ่ยขึ้น
 อย่างเป็นงานเป็นการทันที

"คุณลูกค้าอยากจะตัดทรงไหนให้ปรึฟกับผมได้เลยครับ ผมจะได้ไปบอก
 ช่างจึชู้ให้ก่อนตัด หรือถ้ามีรูปให้ดูหลายๆ มุมก็จะดีมากครับ"

ใจเข้าใจดีว่าที่ต้องทำอย่างนี้เพราะว่าช่างจึชู้คงจะพูดไทยไม่ได้ แต่
 ใจก็ไม่ได้แปลกใจที่ช่างจึชู้กับน้องสาวตัวเองจะคุยกันรู้เรื่อง จอยนั้นเป็น
 ดึงเกาหลีมานาน ดึงมาตั้งแต่ดวงดงบังชินกิจนตอนนี้มันไปดึงอะไรน้องดรีมๆ
 สักอย่างแล้ว จอยพูดเกาหลีได้เป็นต่อยหอยเพราะเคยไปเรียนแลกเปลี่ยน
 อยู่หนึ่งปีสมัย ม.สี่ หลังจากนั้นก็ยังไปเที่ยวประเทศเกาหลีปีละไม่ต่ำกว่า
 สองหนด้วยใจรัก บางครั้งใจก็ไปด้วย

"เอ่อ ทรงนี้ครับ"

จริงๆ ผมใจก็ยังไม่วายจนถึงช่วงเวลาตัดเท่าไร รูปที่เซฟมาจึงเป็น
 รูปดารากเกาหลีหัวเห็ดสักคนที่เซฟมาจริงๆ จากทวิตเตอร์ก่อนเดินเข้ามาในร้าน
 เมื่อ

พนักงานชายที่เห็นรูปในมือถือของใจวิ่งไป ก่อนจะรับไอโฟนของใจมาถือ
 ในมือตัวเองแล้วก้มหน้าก้มตาพูดเสียงเบา

"รอสักครู่ นะครับ"

หายไปแป๊บหนึ่งพนักงานชายก็กลับมาหาใจ

"คือ...ช่างจีซูบอกว่าคุณลูกค้าตัดทรงนี้ไม่ได้ครับ"

"เอ๊ะ? ทำไม่ได้" ใจขมวดคิ้วทันที เขายังไม่ทันได้เจอตัวจริงไอ้ช่างจีซูอะไรนี้ด้วยซ้ำ แล้วมันมาประเมินตอนไหนล่ะว่าผมเขาตัดทรงไหนได้ทรงไหนไม่ได้ นั่งเทียนเอาเหวอใจ!

"..."

"นี่ ช่างของคุณนี่มันจะเกินไปไหม เป็นช่างตัดผมไม่ใช่เหรอ ทำไม่ถึงตัดได้จำกัดทรงล่ะ"

"ไม่ใช่อย่างนั้นครับ" พนักงานชายดูเหมือนอยากจะละลายหายไป ในอากาศ เห็นได้ชัดว่าลำบากใจที่ต้องเป็นกันชนระหว่างช่างกับลูกค้า "คือช่างจีซูแนะนำให้คุณลูกค้าเลือกทรงอื่น..."

"แต่ผมอยากจะทำทรงนี้ คุณไปบอกช่างของคุณเลยนะว่าผมจะตัดทรงนี้เท่านั้น ไม่อย่างนั้นเป็นเรื่องแน่"

พนักงานชายพยักหน้า แล้วหายไปอีกครั้ง ก่อนจะกลับมาด้วยสีหน้าลำบากใจกว่าเดิม

"ช่างจีซูยืนยันว่ายังไงคุณลูกค้าก็ทำทรงนี้ไม่ได้ครับ ยังไงให้คุณลูกค้ารอก่อน เดี่ยวช่างจีซูจะออกแบบทรงผมที่เหมาะสมกับรูปทรงกะโหลกและหน้าให้"

"ไหนว่าเป็นช่างดังไง กะอีแค่นี้ก็ทำไม่ได้ กล้าเรียกตัวเองว่าช่างตัดผมได้ยังไง มันก็แค่ทรงธรรมดาพื้นที่ที่ติดกันมาเป็นสิบปีแล้วเองนะ"

"คือผมคุณลูกค้าไม่ได้ยาวมากพอที่จะตัดทรงนี้ได้ครับ ผมคุณสั่งกันว่าในรูปหลายเท่า ช่างจีซูบอกว่าถ้าเกิดว่าคุณลูกค้าไม่พอใจ ให้กลับไปก่อนแล้วอีกปีค่อยมาตัดกันใหม่ครับ คงจะตัดทรงนี้ได้พอดี"

"เฮ้ย พูดแบบนี้หมายความว่ายังไง กวนโอ๊ยเหวอ ผมทรงนี้มันทำไมจะต้องรอเป็นปีถึงจะตัดได้ มันก็แค่ผม..."

ใจไปกินไปเมื่อหันรูปในโทรศัพท์มือถือตัวเองมาดูจนเต็มตา เพราะมันเป็นรูปคริส เสมส์เวิร์ท ในบทเทพเจ้าธอร์ที่มีผมบลอนด์ยาวสลวยเลยบ้า

ใจหน้าชาวลั่นกลับด้าน เมื่อกี้ที่จะเซฟรูปดารากาฬลี้คงกดเซฟผิดเป็นรูปข้างๆ
กันแทนเป็นแน่

อี๋เหี้ย!

ตึงงงงง

หน้าหงาย!

"...จ้ะ เดี่ยวผมให้เขาออกแบบให้แล้วกัน"

"ครับ ขอบพระคุณครับ" พนักงานทำสีหน้าโล่งใจ

ในที่สุดพนักงานคนเดิมก็มาเรียกใจไปที่เตียงสระผมตอนเวลาสี่โมงตรง
ใจยังคงอายจนสองแก้มร้อนผ่าวจึงไม่กล้าที่จะสบตากับพนักงานคนนี้อีก
มีนาเล่าถึงได้ทำสีหน้าลำบากใจขนาดนั้นตอนต้องไปแจ้งช่างจึงรู้ว่าเขาอยาก
ตัดผมทรงอะไร แล้ววี่ช่างนั้นก็คงจะนึกว่าเป็นบ้าแน่ๆ!

ทันทีที่นอนลงบนเตียงสระใจก็หลับตาแน่นตั้งมั่นว่าจะไม่เปิดตามา
เจอใครอีกเพราะความอายที่ถาโถมเข้าเต็มพิกัด ก่อนเสียงพนักงานชายคนเดิม
จะแว่วเข้ามาในหู

"คุณใจสระน้ำเย็นหรือน้ำอุ่นดีครับ"

"น้ำอุ่นครับ" ใจหลับตาตอบ

น้ำอุ่นถูกเปิดรดลงอย่างนุ่มนวลบนศีรษะของใจ แล้วอูๆ กลิ่นหอมเย็นๆ
สดชื่นก็ตีเข้าจมูกคนที่นอนอยู่อย่างจ้งจ้งต้องผลอสุดเข้าเต็มปอด มันเป็น
กลิ่นกายสะอาดๆ ผสมกับกลิ่นน้ำหอมผู้ชายราคาแพง และยังมีกลิ่นมันต์ๆ
เจือมาด้วย กลิ่นหอมประหลาดไม่เหมือนใครทำให้ใจต้องเปิดตาขึ้นดู

"อืม...!"

ใจผลอครางทั้งที่ปิดปากเมื่อพบว่า เป็นใครที่มาสระผมให้ ช่างคนดัง
ที่ห้กอกน้องสาวเขาดังเป๊ะนั่นเอง ใจเห็นแขนข้างขวาที่เต็มไปด้วยรอยสักขยับ
เป็นจังหวะขณะสระผม แม้ขนาดในมุมมองกลับหัวอย่างนี้เครื่องหน้าของช่างก็ดู
ยังเพอร์เฟกต์สุดๆ อีกฝ่ายลงแชมพูให้ใจถึงสามรอบ เกาเบาๆ อย่างละเอียดลออ
แล้วล้างออกจนสะอาดก่อนจะลงครีมนวดต่อ แล้วจึงนวดกดจุดไปตาม

ศีรษะใจด้วยนิ้วหัวแม่มือไปอย่างชำนาญ สองมือนั้นใหญ่จนแทบกุมศีรษะเขา ได้ทั้งกะโหลก และจู่ๆ ใจก็รู้สึกงงงวย ทำไม่ช่างจีซูถึงขนาดหัวได้ผ่อนคลายเป็นขนาดนี้ล่ะ

ใจมองจ้องเข้าไปในดวงตาโตสีนิลคู่นั้น ในรูปว่าดังดูดีแล้ว แต่ตัวจริงกลับตืดดูดีให้มองไม่รู้จักบอกว่าหลายเท่า แววดาที่ตืดจะเศร้าปนร้ายๆ กลับแยยวณกระซากริฎฎณคนถูกมองได้ง่ายๆ ใจมั่นใจว่าผู้ชายคนนี้เป็นเพียงแค่มองใครสักคนด้วยตาฉ่ำๆ คนคนนั้นก็คงพร้อมจะถวายให้ทุกสิ่งทุกอย่าง

แต่เสียใจที่ดวงตาคู่นี้ใช้ไม่ได้ผลกับนายจีราวังงั้นหรือ!

ใจเคลิ้มจะหลับแต่ก็ไม่หลับเพราะตั้งสติเอาไว้อยู่ จนเมื่อสระผมเสร็จช่างจีซูก็พันผ้าแล้วตะป่ำไปทั้งสองข้างโดยไม่ใช้คำพูดเป็นการบอกว่าเสร็จแล้ว ก่อนร่างสูงโปร่งในเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้มพับแขนเสื้อขึ้นสามทบกับกางเกงยีนส์ดำจะเดินนำไปที่เก้าอี้พลงมายิ้มให้ทั้งรอยยิ้มอย่างดูมีอัชฌาศัย ใจเพียงยิ้มแค่นั้นๆ ตอบ ก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้

ช่างจีซูคงวิเคราะห์รูปร่างทรงกะโหลกและหน้าของใจมาแล้วตั้งแต่ตอนสระผมให้เมื่อกี้ เพราะตอนนี้เขาเพียงพิศดูไม่กี่นาทีก็ถึงมือเล็มผมของใจทันที อย่างทะมัดทะแมงและคล่องแคล่ว กลิ่นหอมของเขาน่าจะหอมเกินไปเลยทำให้ใจรู้สึกใจเต้นแปลกๆ เวลาที่คนตัวสูงก้มตัวลงมาเล็มผมบริเวณต้นคอแล้วลมหายใจร้อนๆ รินรด

ใจกระสับกระส่ายเพราะนั่งนานจนชักจะเมื่อย ไม่รู้ว่าตัดผมหรือปลุกผมกันแน่เพราะชั่วโง่งกว่าแล้วช่างจีซูก็ยังตัดผมเขาไม่เสร็จ ข้าแบบนี้มันน่าตำหนิกลับบ้านเกิดจริงๆ แบบตะ โทษศัพท์ก็หาคือก็ต่างหากเลยไม่มีอะไรให้ทำ นอกจากดูช่าง เออ...ก็ไม่อยากจะยอมรับหรอกนะว่าทำควงกรรไกรที่ควงอยู่หลายต่อหลายที่มันดูเท่ ไหนจะตอนที่แสบรูดกรรไกรไปจนถึงลูกผมนั่นอีก คนบ้าอะไรพิถีพิถันขนาดนี้ละ ก็สมกับที่เป็นช่างตัดผมชื่อดังแล้วราคาแรงอยู่หรือ

ในที่สุดช่างจีซูก็จบกรรไกรรอบสุดท้ายแล้วใคร่เช็ดทรงเป็นอันเสร็จสิ้น การทำผมใจ เขาเก็บผ้าคลุมให้และเดินไปถือกระจกมาให้ใจส่องดูทรงใหม่จาก

ด้านหลังในทุกมุม และแล้ว...ละครฉากใหญ่ก็เริ่มต้นทันที

"ไอ้ยี้ ผมทรงบ้าอะไรเนี่ย ทำไมตัดออกมาได้ดูแยขนาดนี้"

เสียงของไจ่ตั้งลั่นเรียกความสนใจจากคนทั้งร้าน ตั้งใจที่จะทำ
ช่างจีซูต้องเสียใจเหมือนที่มันบังเอิญทำให้น้องสาวเขาต้องเสียใจแทบ
พนักงานต้อนรับคนเดิมรีบปรีเข้ามาทันที

"เกิดอะไรขึ้นครับคุณลูกค้า"

"ก็ช่างของคุณนะสิ ตัดผมได้แย่มาก! ตัดก็นาน นี่ตัดผมหรือปลุกผม
กันแน่สะ ที่สำคัญราคาแพงมาก!"

ไจ่เอ็ดตะโรไวววยไร้ขีดจำกัด เหลือบสายตามองช่างจีซูก็เห็นอีกฝ่าย
มีใบหน้านิ่งขรึม อ้าปากเหมือนอยากจะพูดอะไรสักอย่างแต่ช่างผู้ชายอีกคน
ก็มาจับไหล่เอาไว้เป็นเชิงบอกให้ระงับอารมณ์ก่อนช่างคนนั้นจะเดินเข้ามาหาไจ่

"คุณลูกค้าไม่พอใจทรงผมตรงไหนบอกผมได้ไหมครับ"

"ก็...ก็...ก็ไม่พอใจมันทั้งหมดนั่นแหละ!" ไจ่ตีรวน

"ตรงไหนล่ะครับ"

"ก็บอกว่าไม่พอใจทั้งหมดนั่นไง คุณยังจะต้องให้ผมมาจระไนอีกหรือว่า
ไม่พอใจตรงไหน"

"แต่ว่าทรงนี้ช่างจีซูออกแบบมาให้เข้ากับหน้าของคุณลูกค้ามากเลย
นะครับ ทำให้ดูอ่อนเยาว์และใบหน้าดูละมุนด้วย นอกจากนั้นเขายังเก็บงาน
ให้คุณลูกค้าอย่างเรียบร้อย ผมช่างหน้าถ้าเกิดวันไหนไม่อยากมีก็เก็บได้..."

"นี่คุณจะบอกว่าเพื่อนคุณทำดีแล้วใช่ปะ เพื่อนคุณตัดผมผมออกมาดู
ซีเหร่อย่างนี้ผมจะกล้าไปไหนมาไหนได้ยังไง ช่างจีซูต้องรับผิดชอบชีวิตผม"

ช่างคนนั้นแหม่ปากจนเป็นเส้นตรง ก่อนจะเดินเข้าไปพูดคุยกับช่างจีซูกัน
สองคนด้วยใบหน้าที่เคร่งขรึมขณะที่ไจ่ใจเต้นรัวเร็วอย่างรอคอย ในหัวคิดว่า
จะทำยังไงให้ช่างจีซูต้องชดใช้ ก่อนช่างคนนั้นจะเดินกลับมาหาไจ่อีกครั้งด้วย
สีหน้าไม่สู้ดี เขาเหล่ตาไปมองหนุ่มเลือดเกาหลี่อีกครั้งอย่างไม่แน่ใจ แต่จีซู
ก็พยักหน้าให้เป็นเชิงบังคับเขาพูดไปให้หมด อย่าให้บิดพลิ้วแม้แต่คำเดียว
แถมสายตาที่เพื่อนมองมาก็แรงเสียจนเขารู้สึกหนาวไปทั้งตัว เขาจึงไม่มีทางเลือก

"คือ...จีซูบอกว่าคงจะรับผิดชอบคุณไม่ได้ เพราะ...เขาไม่ได้ทำคุณท้อง แล้วก็ไม่ได้ทำอะไรผิดด้วย"

เกิดเสียงหัวเราะดังไปทั่วร้านจนใจอายหน้าร้อนผ่าวยิ่งกว่าตอนแรก

"...ไอ้บ้า!" ใจดำอะไรไม่ออกแล้ว

"จีซูบอกมาให้เราทุกคนเดินลงไปที่ถนนด้วยกัน แล้วถามคนร้อยคนที่เดินผ่านไปผ่านมาว่าผมทรงนี้ทำให้คุณลูกค้าดูดีไหม ถ้ามีเสียงโหวตมากกว่าว่าผมทรงนี้ทำให้คุณลูกค้าดูแย่ จีซูจะเลิกตัดผมตลอดชีวิต"

"...นี่...นี่เพื่อนคุณทำทนายผมหรือ?" ใจเสียงหลง ไม่คิดว่าไอ้ช่างนี้จะบ้าดีเดือดขนาดนี้

"จีซูไม่ได้ทำทนายคุณครับ แต่เขามั่นใจว่าเขาตัดผมคุณเป็นอย่างดี"

"กะ...ก็เอาซี! อย่าคิดนะว่าผมไม่กล้า ใครที่เห็นว่าผมดูดีในผมทรงนี้ก็ตากลัวเต็มที่แล้ว จะไปเมื่อไหร่ละ วันไหนกันถัดมา"

"ตอนนี้เลยครับ"

"ตอนนี้?"

"ครับ เราจะลงไปที่ถนนกันตอนนี้เลย"

และแล้วช่างตัดผมสองคนอันประกอบด้วยช่างจีซูและช่างคริส (คนที่เจอจากบ๊ายไบ้นั้นแหละ) รวมไปถึงพนักงานร้านอีกสองคนและตัวใจก็ลงมายืนกันอยู่บนถนนเส้นหนึ่งที่มีวัยรุ่นฮันดูจรรยาพลุกพล่านมากที่สุด เวลานั้นก็เป็นเวลาที่เด็กเล็กเรียนมาเรียนพิเศษแถวนี้หรือบ้างก็มาเดินห้าง ทุกคนยืนเหนียมกันอยู่สิบนาทีแล้วเพราะไม่มีใครใจกล้าพอจะขอประกาศว่ามายืนเกาะตรงนี้กันทำไม แต่แล้วจู่ๆ ช่างจีซูก็เดินไปดึงแขนน้องนักเรียนผู้ชายโรงเรียนดังคนหนึ่ง แล้วพูดอะไรสักอย่าง ใจคิดว่าเขาคงจะพูดเป็นภาษาอังกฤษ ส่วนไอ้น้องนั้นก็น่าจะฉลาดและฟังออกเพราะเรียนอยู่โรงเรียนอันดับต้นๆ ของประเทศไทย น้องนักเรียนหัวเกรียนคนนั้นเดินยิ้มแบ่นมาหาใจ ก่อนจะชูนิ้วโป้งพลาบออกเสียงดังฟังชัดว่า

"ผมทรงดี หล่อมากครับพี่ ไว้ผมเข้ามาหา ลัยก่อนจะไปตัดบ้าง"

เอาแล้วไง!

หลังจากนั้นช่วงคริสกับพนักงานอีกสองคนก็ขมิ้มมันทำงานอย่างเต็มที่ โดยมีช่วงจีซูยื่นกอดดอกหน้าเรียบอยู่ไกลๆ ส่วนหน้าของใจก็แห้งลงทุกทีๆ และในที่สุดเมื่อแสงตะวันเริ่มจะลาลับขอบฟ้า ผลก็ออกมาเป็นเอกฉันท์ที่ 96:4 ใจแพ้วราบคาบจนหน้าแห้งไปถึงคอ

มีแค่สี่คนเท่านั้นที่โหวตว่าผมทรงนี้ไม่เข้ากับใจ และก็ล้วนเป็นคนรุ่นคุณตาคุณยายทั้งหมดที่ให้เหตุผลเดียวกันว่ามันทำให้หน้าดูหวานไปหน่อย!

พนักงานชายคนที่เป็นคนต้อนรับใจตั้งแต่แรกเดินเข้ามารายงานผล

"ผลก็ออกมาแล้วนะครับว่าในบรรดาคนร้อยคน คนเก้าสิบหกคนโหวตว่าผมทรงนี้ทำให้คุณใจดูดีและเข้ากับหน้าในทุกองค์ประกอบครับ"

เออ กระจ่างแล้ว ไม่ต้องมาแย้!

ใจได้แต่พูดอะไรไม่ออก เขาหุ้อือตอลายด้วยความอายเกินกว่าที่จะปริปากพูดอะไรได้

ช่วงคริสเป็นฝ่ายหันมาหาใจ ก่อนจะเอ่ยปากอย่างสุภาพ

"ยังไงพวกเราทุกคนขอกลับไปทำงานก่อนนะครับ หวังว่าโอกาสหน้าทางร้าน Style by Seo คงได้ดูแลคุณลูกค้าอีกครั้ง"

ดูก็รู้ว่าเขาแค่พูดเป็นมารยาท ย่อมไม่มีผู้ทำงานบริการคนไหนอยากจะเจอลูกค้าวุ่นวายเรื่องมากแบบนี้อีกซ้ำสอง หากแต่ทุกคนก็รักษากริยาอย่างดี โดยการหันมาไหว้ใจก่อนจะจากไป ยกเว้นก็แต่ช่วงจีซูที่เพียงแต่กอดอกแล้วหรือตามๆ พลังปรายตามองใจแบบที่ทำให้ใจแทบระเบิดปั้งเป็นปือปคอรัน ก่อนร่างสูงนั้นจะเดินตามแก๊งของตัวเองไปเร็วๆ

หน้อย ทำสายตาเหยียดหยามงู้นั้นหรือ ไอ้ช่วงเวร

คอยดู วันพระไม่ได้มีหนเดียวเว้ย!

เจ็บใจ เจ็บใจที่สุด!

แทนที่จะได้ทำให้มันเสียใจเหมือนที่มันทำให้น้องสาวเขาเสียใจ กลับกลายเป็นตัวเขาที่ต้องมาเสียใจแถมอับอายเอาเอง ใจเก็บความเคียดแค้น

เอาไว้จนไฟลุยมอกแทบระเบิด ขนาดที่ไปนอนฝันถึงสายตาสูดท้ายของช่างจีฐอยู่หลายคืนติดกัน จนถึงตอนนี้สินีตหนุ่มก็ยังคงกินแกงจืดสาหร่ายอย่างเคียดแค้นอยู่ในครัวที่บ้าน

"เฮ้ย ไม่เห็นหน้าหลายวัน มึงตัดผมใหม่หรือใจ เข้ากับมึงดีวะ ตัดที่ไหนเนี่ย หล่อเลย"

"เข้ากับใจตรงไหนล่ะ ทุเรศจะตาย!"

"ไฉน วิยววยอะไรวะพี่ชายสุดส่าห้ชม" พี่เจ้ท พี่ชายคนลำดับก่อนใจเอาตำราเคาะหัวน้องชายอย่างแรง ขณะที่ใจหน้ามู่ยที่ถูกพี่ชายจี้จุดเดือดก่อนเจ้ทจะวางตำราปึกหนาไว้บนโต๊ะกินข้าวแล้วจึงไปเปิดหม้อเพื่อดูว่ามีอะไรกินบ้าง

"หนาฉิบหายเลยวะหนังสือพี่เจ้ท" ใจทำหน้าที่แสร้งขณะเอามือพลิกหนังสือพี่ชายเร็วๆ

"เออติ เรียนนิติก็จะแบบนี้ไง ฟ่องจนกูจะอ้วกละ โอ้ย แต่มึงไม่ต้องกลัวหรอก รับรองเดี่ยวมึงต้องอ่านต้องจำไม่แพ้กูไอ้หมอ"

"พูดแล้วก็กลัวเลย ชิวดีไหมเนี่ย"

"ก็มีเวลาคิดหนึ่งปี คิดให้ดีๆ แล้วกัน"

"นี่ยังมีเวลาคิดอีกหรือ เรียนมาจนเทอมสองแล้วเนี่ย"

"เออ ยังมี"

"พี่เจ้ทจะไม่ห้ามใจหน่อยหรือ"

"กูห้ามมึงได้ที่ไหนล่ะ เรียนอะไรที่ตัวเองไม่ชอบมันทรมาณ ถ้ามึงมาเจอทีหลังว่าหมอไม่ใช่ทาง อยากจะชิวก็ไม่มีใครว่าหรอก ดึกว่าปลอ่ยให้เกิดโศกนาฏกรรมแบบลูกบ้าแดน" ประโยคหลังเจ้ทลดเสียงเบาแสนเบาเมื่อเอ่ยถึงลูกสาวของป่าข้างบ้านที่ฆ่าตัวตายไปหลายปีก่อนเพราะทนความเครียดในการเรียนหมอไม่ไหว พ่อแม่ก็ไม่ยอมให้ชิว จนสุดท้ายเธอก็ผูกคอตายในหอพัก

"อืม"

"นี่มึงดักหมูสับไปหมดเลยหรือไอ้ใจ"

"เปล่า!"

"เปล่าอะไร จะไม่เหลือผมในแกงจืดแล้วเนี่ย"

เจ็ดเดินมาเขกหัวน้องชายอีกทีแล้วก็ไปเปิดตู้เย็นเพื่อหาหมูสับมาต้มเพิ่ม
ใจเปิดตำราพี่ชายอ่านเล่นๆ ยิ่งเห็นก็ยิ่งขุ่นลุก ภาษาที่ใช้ใจไม่อยากจะเชื่อ
เลยว่าเป็นภาษาไทย เพราะมันช่างซับซ้อนและอ่านยากเสียจริง

**'บัญชีท้ายประกาศกระทรวงแรงงาน เรื่อง กำหนดงานที่ห้าม
คนต่างด้าวทำ'**

บัญชีหนึ่ง

งานที่ห้ามคนต่างด้าวทำโดยเด็ดขาด

(๑) งานแกะสลักไม้

(๒) งานขั้วขี้นยานยนต์หรืองานขั้วขี้นยานพาหนะที่ไม่ใช้เครื่องจักรหรือ
เครื่องกลในประเทศ ยกเว้น งานขั้วขี้นเครื่องบินระหว่างประเทศ หรืองาน
ขั้วรถยก (Forklift)

(๓) งานขายทอดตลาด

(๔) งานเจียระไนหรือขัดเพชรหรือพลอย

(๕) งานตัดผม งานตัดผม หรืองานเสริมสวย

(๖) งานทอผ้าด้วยมือ

(๗) งานทอเสื่อ หรืองานทำเครื่องใช้ด้วยกก หวาย ปอ ฟาง ไม้ไผ่
เยื่อไม้ไผ่ พืชหญ้า ขนไก่ ก้านทางมะพร้าว เส้นใย ลวด หรือวัสดุอื่น...'

* ที่มาจากราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๗ ตอนพิเศษ ๙๒ ง หน้า ๑๔ ว่าด้วยประกาศกระทรวงแรงงาน
เรื่อง กำหนดงานที่ห้ามคนต่างด้าวทำ

เอ๊ะ เดียวนะ ย้อนกลับไปอ่านข้อห้าใหม่ซิ

'(๕) งานตัดผม งานตัดผม หรืองานเสริมสวย'

"พะ...พี่เจ็ท พี่เจ็ทไวย้!"

"อะไร! ตะโกนอะไรไอ้ใจ๋ ครีวก็มีอยู่แค่นี้"

"อันนี้อะไรอะ **'บัญชีท้ายประกาศกระทรวงแรงงาน เรื่อง กำหนดงานที่ห้ามคนต่างด้าวทำ'** มาดูหน่อยดิ"

เจ็ทขมวดคิ้วทั้งที่ถือกระบวยสแตนเลสอยู่ในมือแต่ก็ยอมเดินมาตามที่นั่งผู้ชายเรียก เขาชะงักงันหน้าไปอ่าน

"เออ ก็ตามนั้นแหละ ทำไมเหรออ" เจ็ทงงๆ กับประเด็นที่นั่งผู้ชายเรียกเขามา

"ทำไมถึงห้ามทำอะ"

"ก็มันเป็นอาชีพที่สงวนให้คนสัญชาติไทยทำได้เท่านั้นไง"

"แล้วทำไมต้องสงวนด้วยล่ะ"

"เท่าที่เรียนมาก็คือตั้งแต่สมัยอดีตรัฐกลัวว่ามันจะส่งผลกระทบต่อในหลายมิติ เช่น หนึ่งการเมือง สองเศรษฐกิจ สามสังคม สี่สาธารณสุข แต่ที่ว่าจริงๆ แล้วคือสมัยก่อนเนี่ยเขากลัวต่างชาติจะเข้ามาผูกขาดธุรกิจตรงนี้ไปแล้วทำให้คนไทยไม่มีอาชีพ แบบว่าแย่งงานนะ"

"แล้วคือยังไงอะ คือทุกวันนี้ก็ยังห้ามแบบนี้อยู่เหรออ"

"เออสิ ไม่เคยเลิกห้ามนะ ราชกิจจานุเบกษา ก้อัปเดตตลอดแหละ นี่ก็ล่าสุดของปี พ.ศ. 2563"

"แต่ใจ๋ยังเห็นคนต่างชาติทำอาชีพพวกนี้เต็มบ้านเต็มเมืองเราเลยนะ"

"อ๊วย ก็แอบทำกันทั้งนั้นแหละ บางทีก็ทริกก็ อย่างพวกงานชื้อชายเฝ้าหน้าร้านขายของ คือกฎหมายบอกชื้อชายได้แต่ห้ามรับ-ทอนเงิน อะไรแม่งก็ไมรู้ ย้อนแย้งบ้างอ แต่ถ้ามีคนไปแจ้งตำรวจก็โดนจับโดนปิดร้านกันไป แต่คนส่วนใหญ่ก็ทำลับหูลับตากันไปข้างหนึ่งทั้งนั้น"

"...จึ้นเหรออ"

"อื่อ แคนี่เหรออที่มึงอยากถามกู"

"อืม"

"ยืมอะไรวะ แปลกๆ"

"เปล่า ขอขอบคุณมากพี่เจ้ท พี่ทำให้เจ้มีความสุขขึ้นเยอะเลย"

เสียงกระดิ่งจากประตูร้านทำผมดังขึ้นเพื่อบ่งบอกให้พนักงานต้อนรับรู้ว่ามึ่ลูกค้าเข้าร้าน หากแต่สิ่งที่แตกต่างไปจากปกติคือลูกค้าคนที่ก้าวเข้ามาเป็นลูกค้าที่ไม่ได้นัดไว้ล่วงหน้า และยังเป็นคุณลูกค้าที่เคยก่อเรื่องเอาไว้จนกลายเป็นท้อปิกทอล์กออฟเดอะทาวน์ของทางร้าน และวันนี้ลูกค้าหน้ามนคนนั้นก็ไม่ได้ค้มแบ็กคนเดียว แต่มากับนายตำรวจชุดสีก็ในเครื่องแบบเต็มยศ

ใจไม่รอช้าก้าวอาดๆ ไปยังจี้ซูที่กำลังตัดผมให้กับลูกค้าผู้หญิงคนหนึ่ง ก่อนที่ใครจะได้ทันตั้งตัวทั้งนั้น

"ผู้ชายคนนั้นแหละครับ" ใจตะโกนและชี้มือตรงเหนือไปยังจี้ซู ลำทับเสียงดังอีกครั้ง "จับเลยครับคุณตำรวจ!"

"เดี่ยว เดี่ยว! มีเรื่องอะไรกันครับ"

ช่างครีส์ที่กำลังตัดผมให้ลูกค้าอีกคนรีบวิ่งออกมารับหน้า ขณะที่ย้ซูเองก็ผิงะไป ใจประกาศต่อทันที

"ราชกิจจานุเบกษา มีกำหนดงานที่คนต่างด้าวห้ามทำยี้สิบเจ็ดข้อ และหนึ่งในนั้นคืองานตัดผม งานตัดผม และงานเสริมสวย" ใจท่องอย่างแม่นยำและเร็วปรือ "ช่างคนนี้เป็นช่างเกาหลีที่กำลังแอบทำอาชีพที่คนต่างด้าวห้ามทำเด็ดขาดในประเทศเรา นอกจากจะเป็นช่างแล้ว ยังเป็นหุ้นส่วนร้านอีกด้วยหาก ผิดหลายกระทงเลยไม่ใช่แค่กระทงเดียว ฉะนั้น จับเลยครับคุณตำรวจ!"

นายตำรวจใบหน้ากระด้างรูปร่างผิงผายหันหน้าไปทางจี้ซู พุดด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงไทยๆ

"Are you a foreigner? I need to check. If not, may I see your ID card?" (คุณเป็นคนต่างชาติจริงๆ ี่เปล่า ผมจำเป็นต้องตรวจสอบ หากไม่ใช่ขอดูบัตรประชาชนด้วย)

ช่างจีซูเก็บกรรไกรลงในช่องหน้ากระเป๋าทันที ก่อนโบกแขนๆ สีฟ้าที่มือหนาล้วงออกมาจากกระเป๋าตางค์จะทำให้จีซูรู้สึกเหมือนถูกฟ้าผ่าใส่หน้า

'นายจอมเดชา จีซู ซอ'

"ผมเป็นลูกครึ่งเกาหลีครับคุณตำรวจ แต่ผมมีสัญชาติไทย ไม่ได้ทำผิดกฎหมายแน่นอน"

ไม่...

"ตอน ม.ปลาย ผมเรียน รด. มาด้วยนะครับหมวด"

ไม่/จริงงงงงง!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3M2tF7>